

Impozanten sokolski praznik v Škofji Loki

Škofja Loka že davno ni videla tako sijajne prireditve, kako je bila proslava 25letnice sokolskega društva

Škofja Loka, 2. avgusta

Vse mesto je odmevalo prazničnega vesela in z vseh strani so došle salve veklikov Sokola, ki včeraj in danes praznuje 25letnico svojega ustanovitve. Se ntkar nã v Škofji Loki vrnilo toliko zastav in zlasti idomstvo starinaki Spodnji trg je vse cvetel v modrih, belih in rdečih barvah. Dolgi sprevid je po kontinentalnih govorih krenil z Glavnega trga po mestu, povsod veselo pozdravljen. Za sprevidom se je pa z Glavnega trga vseva po visokih stopnicah, ki vežejo zgornji del mesta s spodnjim, množica, da Sokole še enkrat vidi in jih še prisrčno posmravi.

V reki, ki se je valila po stopnicah, je brez moti plaval tudi stara kmečka ženica. In ko so jo živi valovi prinesli na Spodnji trg, je vsa srečna in vesela emeje se jekljala Starmanova mati z Lušo: »83 let sem star, da že dve ur letam za njimi, takoj sem jih vesela!«

Tako je Škofja Loka obhajala praznik svojega Sokola.

Predvečer praznika

Znanja je Škofja Loka po rožah, ki krasijo vse okna prijaznih starih hiš po vseh oskih, nevarno zavithi ulicah. Tudi Glavni trg je poln cvetja, mlajškov in zastav. Še celo iz uršlinskega samostana vihra močna trobojnica. Na Glavnem trgu, polem rdečih srajc, meščanov in mladine ter letovlješčarjev, igra pridina domaća godba gasilskega društva v elegantni uniformi. Njen vodja, kakor hrast ogromni France Ravnhar z dolgimi belimi brki, je ves pomlajen in mladeničko razigran. Najraje bi zapel in zavirkal — ali bi se pa razjokal, tako mu je praznino pri srca. Ampak nič, zakaj tako dostojanstven je dan, da je tudi France klub svojemu meščemu srcu samo hladno dostojanstvo. In tako je vsa Loka: praznično mirna, le oči se svetijo v posebnem blešku. Vsa Loka je Sokol.

Slavnostni občni zbor z akademijo

Daleč v okolico se s slemenoma ponosnega Sokolskega doma žare rdeči plameni transparenta s sokolom in letničnim jubilejem 1906—1931. V svečanem razpoloženju gori tudi vsa prepolna dvorana, svetla kakor nikoli, vsa z rdečim cvetjem ozaljšana in vsa prevzeta spominov in ponosa.

Srečni načelnik gosp. Levčnik, mestni župan g. Josip Hafner, starološki župan g. Anton Hafner, oficijski zbor 1. planinskega pešpolka, ki se je še včeraj zval 52. pešpolk, soprogje bivših starost ge. Milena R. Zakrajčovka, Ivanka vložna Flisova in vedno agilna pomočnica sedanjega vzornega staroste Francka ga. Julka Dolencova, poleg njih zastopnike gorenjske župne br. dr. Obersnel in br. Čvar, starosta iz Kranja br. Stanko Završnik, iz Stražišča podstarosta br. Benedik, starosta iz Tržiča br. Vidmar, blvši domaći načelnik br. Joško Gašperin in še polno drugih gostov, med njimi markantna postava sokolskega veteranja br. Bojan Drenika, ki je vrgjil prve loške Sokole. V dvorani tisoča vse meščanstvo z damami v svečanih zatehtih.

Na održi zaigra sokolski orkester, sokolsko koračico in pod sliko prestolonslednika Petra otvori burno pozdravljeni starosta br. Franček Dolenc občni zbor, imenuje za zapisnikarja br. Berčiča in br. Pavliča ter poda besedo podstarosti bratu Vinku Zahrašniku.

Slavnostni govornik br. Zahrašnik omenja, da je četrstoletno društveno delo podrobno opisano v »Spominskem spisu«, krasni knjigi, ki jo je Škofjeloški Sokol izdal ob svojem jubileju. V lapidarnem skugu omenja težkoče o ustanovitvi, boje z učinkovitostjo meščanov in strastjo nasprotovnik, zapake in ovire, ki jih je društvo moralo premagovati v telovadilci, zlasti ko so se ob istem času pričeli organizirati »Orlice«. Kakov preroček je zazvenelo dr. Krekovo pismo, ki ga je tedaj pisal o brezpotrebnosti »Orlice« poleg ponosnega Sokola... Drhte je čital dolgo vrsto društvenih veteranov, ki od prvega dne do danes delujejo v društvu, za njimi pa imena ustanovnih članov in članic, ki jih je ginjeni zbor poslušal stoje in počastil s spoštivimi vzklikmi »Slava!«.

Ce hočemo vzgajati, moramo biti sami vzgojeni in disciplinirani! Le tako lahko brez strahu gremo v bodočnost k ciljem in zmagi. Naj živi kralj Aleksander, naj živi prvi starešina, prestolonslednik Peter!

Med oglošujoče odobrjanje je z održadomela narodna himna, ki jo je s počitom zanosom zapeč Sokolski pevski zbor pod vodstvom br. Frančeta Adamiča, ob čestni misli je pa visoko vzraste društveni prapor, kakor bi se hotel vzpeti do neba.

Z gromkim aplavzom so bile sprejeti brzjavke kralja Aleksandra in prestolonsledniku Petru, nato pa predčitane čestitke podstaroste SKJ br. Gangla, Mateja in Jerice Hubad z dr. Vladkom Dolencem, sokolskih društav Ljubljana - Matica, Šiška, Medvode i dr., ki so vse vzbudile načuden aplavz.

Zastopnik gorenjske sokolske župe br. dr. Obersnel je v široko razpredelenem in globoko zajetem govoru čestital društvo v imenu župe in Sokola Jesenice ter izrekil še posebno zahvalo starosti br. Frančku Dolencu, ki ni moti besedi tamveč moč dejanja ter realnosti, zato so tudi nepeči njegovega delovanja realni. V bodočnosti preti nevarnost materializma, zato je idealističen pokret potreben, zanj pa najbolj

zdravile navzočega društvenega ustanovitelja, spomin Gosarja in Deisingerja pa počastite s trikratnim »Slava!« — Vse žrtve so dokaz lepote in globine sokolske ideje ter njene moči, ki bo tudi nas dovedla do smage, ko sokolstvo razširimo v vse plasti naroda od Vardara do Triglav!

Mestni župan g. Josip Hafner je pozdravil Sokole v imenu mesta in jim čestital k jubileju, češ da nismo zadovoljni samo s svojo svobodo in moramo dosegati tudi še svobodo za svetje neodrešene vrata.

Viharno pozdravljen je se polkovnik g. Milorad Radović spominjal vse starost ter ogromnega dela, a tudi uspehov 25letnega obstoja društva, še posebno pa po čestitki starost Frančka Dolanca kot nesvetkočnega delavca, meneca in dobratnika vsega sokolstva. Tudi garnizija slvi s Sokolom dan veselja, saj je Sokol predhodnik vojske, ker vzgaja naraščajoči narod za varnost domovine. V znak ljubezni, vdanosti in bodočega skupnega dela za narod in kraja je polkovnik g. Radović med burjo oduševljenih klicev pridel na prav

Starosta France Dolenc in naraščajnik Tone Linke s praporom naraščaja

por Škofjeloškega Sokola krasen svilen trobojni trak z zlatim napisom: »Oficirski 52. pp. — 2. VIII. 1931«, nato pa nadaljeval s čestitko društva in starosti, ki je povod pritojajoči organizator in vzgojitelj mladine.

Po ovacijah vojske je s. Msc. Krámančeva privezala vsem praporom lipove venec, načelnik Horvat pa vskliknil kralju Aleksandru in prestolonsledniku Petru »Slava!«, ki je gromovito odjeknil iz tisočerih ust pod solenočno nebo. Kakor mogočni valovi so se ob starodavnih zdovih Škofje Loke razlili svečani glasovi narodne himne.

Po tem triumfu sokolstva je povorka odkorakala dalje po okrašenem mestu, povsod pozdravljenia z naj iskrenejšim entuziazmom.

Javna telovadba

Tisočljudna množica se je že pred 15. uro gnetila na okusno dekoriranem telovadišču. Vstopnice so bile razprodane in nekaj treh tukih, zgornejne sestre so pa izpelječe tudi nad 500 sijajno opremeljih in vsebinsko bogatih »Spominskih spisov«. Med gosti smo opazili oficijski zbor s komandanom polka Radovićem, srežkega nač. g. Žnidarske in župana g. Pirca s soprogama iz Kranja, domaćega srežke načelnika g. Levičnika, sokolskega veterana g. Viktorja Rohmanna in množico drugih uglednih ljubljanskih meščanov, sostanovitelja Sokola Šk. Loka, komponista Oskarja Deva in polno druge odlične gospode, povdariči pa moramo zlasti nenavadno veliko zavednega kmečkega ljudstva.

Ob tribuni so stali praporji skoloskih društev iz Kranja, Gorenje vasi, Tržiča, Javornika, naraščaja z Jesenic, naraščaja iz Kranja in seveda domaći prapor.

Vse telovadbo je vodil izkušeni domaći načelnik br. Horvat vzorno, kakoršen je bil tudi nad vse uspešni aranžirana vse svečanosti.

Zenska deca je nastopila z zletnimi pristimi vajami pod vodstvom podnačelnice s. An. Ankele, 80 članic je vodila pri ekskluzivno izvedenih župnih prostih vajah načelnica s. Elza Linke, proste vaje ljubke moške deče pa vodil br. Danilo Berdon. Vzlikanju ni bilo kraja, ko je poročnik br. Vodobe priprjal 120 vojakov, ki so najpreciznejše in s silno energijo pokazali krasne vaje s puškami. Ko je nastopal odlično izvezbeni moški naraščaj pod spretnim vodstvom svojega vaditelja br. Franja Košce, se je pa na telovadišču zbral vse Sokolstvo k

du. G. polkovnik Kostić si je predobil na svojem bivšem mestu in kot aglen in neustrašen sodelavec pri reševanju naših bratske koroške zemlje mnogo zaslug, ki mu jih ne bomo Slovenci nikoli pozabili. Tudi v povojnem nacionalnem življaju v Celju je kot predsednik Rdečega križa, Oficirski doma in kot odbornik večno naših narodno-obrambnih, kulturnih in drugih društav doprinesel toliko truda in živet, da nam ostane v najboljšem spominu in da bi iskreno želeli, da se čim prej vrne.

Tekko je slovo, težko, težko domo pogrešala simpatičnega častnika, toda eno ena nosa tolaži: »Povsod v bratski zemlji so narodni delavci, kot je g. polkovnik Kostić, dobrodošli in potrebni, zači mu pa želimo vso srečo in obilo uspeha v novih razmerah, zlasti pa še v Sarajevu, kjer je zasijal prvi vedri žarez predragc sprostede. Zdravo mili naš Sokole!«

po ljubezen do domovine, ki s samozatajevanjem in največjimi žrtvami pripravlja zrečno bodočnost. Vsej svobodni volji je pa temelj disciplina, ki je tudi temelj vsemu uspešnemu sokolskemu delu. Prapor je simbol tega dela, zato naj mu pa izkazujejo isto čast kot veliki sokolski in državni ideji.

Komaj je sprevid s prapori odšel, že je nastopil ženski naraščaj s prostimi vajami pod vodstvom načelnice Elze Linke, nato pa pod vodstvom podnačelnika br. Joška Pecherja 100 članov s krasnimi župnimi prostimi vajami. Posebno zanimiva je bila efektna orodna telovadba, ko je na 3 drogih, 3 bradih in drugem orodju nastopilo 160 telovadcev in telovadk načratičnje starosti. Med najtežjimi vajami članov, je deca spokojno igralo žogo. To najefektnije točko je vodil sam načelnik Horvat. Prav posebne pohvale je bil pa deležen domaći načelnik, ki je elegantno zaplesal narodno kolpo pod vodstvom br. Košce. Velik uspeh je dosegel br. Potočnik pri prostimi vajami 100 domaćih članov, ki jih je sam komponiral, vse so pa prekosili članzi z Murnikovim. U boje, ki so ga izvajali sami najboljši domaći telovadci pod vodstvom podnačelnika br. Joška Pecherja.

Po telovadbi se je razvila v Sokolskem domu sijajna veselica, ki enake zna prireditve. Počasni predstavljenci Škofje Loke in Škofjeloškega društva, ki je bil načelnik Škofje Loke, so vodili vodstvo Škofje Loke.

glede Maribora stvar čisto drugačna. In končno bi bil lahko izvedel, kako je z g. Krašovcem, ki že ureja slikovni arhiv Tujsko-prometnega sveta, izvedel bi bil za stališče podpisanega odbora glede fotografij, prav tako bi bil doznan, da se je natečaj za fotografije že zaključil in nagrade že izplačale, ogledal bi si bil že lahko delno naš razstavni material, na katerega smo ponosni itd. Prosili bi g. dopisnika, da se podpiše in potem oglasi v našem tajništvu, ki mu bo doalo o stvari točne podatke.

Pripravljalni odbor za prireditve tujsko-prometne razstave.

Beležnica

Koledar.

Danes: Ponedeljek, 3. avgusta, katolični: Najdba Sv. Stefana, Mirča; pravoslavni: 21. julij: Simeon.

Današnje prireditve.

Kino Matica: V carstu valčka.

Kino Ideal: Zaprt.

Dežurne lekarne.

Danes: Leustek, Resljeva cesta 1, Bohinjec, Rimška cesta 24, dr. Kmet, Dunajska cesta 41.

Dan prireditve

Malo je v letu nedelj, ki bi nam prineslo toliko večjih in manjših prireditev, prav tako, zbranovani itd., kakor nam jih je prinesla včerajšnja. Razmere so težke, človek je že itak dovolj nivozen in poln skrb za jutrišnji dan, zato se pa rad včasih malo razvedri in pozabi na krize in težave vsakdanjega življenja. Malo veselja in razvedril si pač lahko privočimo, skrbi imamo itak vedno več kot preveč.

Med mnogimi včerajšnjimi prireditvami naj omenimo v prvih vrtci kmetski praznik na Krškem polju, ki je tudi letos pokazal, da je postal že prava tradicija in da bo privabil tudi v bodoče vsako leto več govorov. Združen je bil ta praznik naših kmetovalcev z veliko konjiko in živinorejsko razstavo, s koniškimi dirkami in kolesarsko dirko. Udeležba je bila tako velika, da so lahko prireditelji zadovoljni. Ljubljanski Aeroklub je postal na Krško polje svoj aeroplani, s katerimi sta preletela predsednik Rado Hribar in znani snortnik Vodnik. »Pelikan« je bil prvič v rokah g. Hribarja, ki je zdaj že pilot. Tajnik Aerokluba g. dr. Rape je kmetsom, ki so se zbrali v veliki množici okrog letala, ljubezljivo pojasnil vse, kar jih je zanimalo.

Druga velika prireditve je bila glavna skupščina Jugoslovanske gasilske zveze v Mariboru, ki je pokazala, da ta naša samaritanska organizacija uspešno napreduje tako, da smo po pravici ponosni na njo. Ob koncu poslovnega leta je štela zveza že 725 gasilskih društav, organiziranih v 39 gasilskih župah. Na glavnih skupščini so bile zastopane skoraj vse gasilske župe. Zveza dobi na Miklošičeve ceste v Ljubljani lastno pisarno, kjer bodo dobivali članji vse potrebna pojasnila in informacije. Z velikim navdušenjem je bil sprejet predlog, naj se na starost ponovno izvoli g. Josip Turk, ki si je pridobil za razvoj našega gasilskega toliko zaslug, da ga bo moral uvrstiti zgodovina jugoslovanskega gasilstva med največje može na tem polju. Tudi ostalo starešinstvo je bilo ponovno izvoljeno, podpredsednika sta ostala gg. Vengust in Musek, tajnik pa g. Pristovsek.

O proslavi 25letnice Škofjeloškega Sokola poročamo na drugem mestu. Pa tudi v Ljubljani smo imeli lepo sokolsko prireditve. Mladi, toda izredno agilni Sokol III. je imel svoj prvi javni avtomobil, ki je pokazal, da je to sokolsko društvo že prav lepo napredovalo in da nudi popolno jamstvo našega razvoja in napredka. Društvo je dobitilo ob Dunajskih cestih letno telovadišče in otroško zavetišče, tako da mu je uspešno delovanje tudi v tem pogledu zasigurano.

Kralj beračev umrl

Iz Londona poročajo o nenadni smrti znanega angleškega dobrotnika in predsednika društva londonske bolnice viscounta Knutsforda. Mož je umrl v bolnici, za katero je delal vse svoje življene, in zbral toliko denarja, da bo lahko obstojaš že dolgo po njegovem smrti. Viscount Knutsford je bil znan v Londonu kot kralj beračev, čeprav z berači kot takimi ni imel ničesar opraviti. S tem so hoteli njegovih prijateljih samo povedati, da je v zbiranju denarja v dobrodelne namene neverjetno sposoben in iznajdljiv.

Najraje je zbiral Knutsford denar za zasebne bolnice. V zadnjih 30 letih je nabralačil nad 6 milijonov funtov šterlingov in vse to ogromno premoženje je slo v dobrodelne namene. Pa tudi iz svojih sredstev je dal pokojni mnogo za javni blagor. Reveži ga bodo ohranili v najboljšem spominu.</p

N. Lidin:

Sin človekov

Volodja Volčok je bil kuhar v vojni bolnici. Ko je bilo že vse izgubljeno in se je moral mesto udati, so poslali bolne in ranjene z zadnjim transportom. Sklenjeno je bilo težko bolne in ranjene pustiti v mestni bolnici. Volodja Volčok je bil marljiv mož. Vedno je imel polne roke dela, vedno je bil vesel in postrežljiv. Zbudili so ga ponoči — prišel je rdečih lic in s perjem v laseh, toda vesel. In zatrejal je:

— Menda sem že tako ustvarjen, da brez dela ne morem živeti. Glavno je, da so vsi ljudje okrog mene veseli. Kaj za to, če me ponoči zbudijo — danes sem premoval spal, se pa jutri naspim.

Primarij vojne bolnice, debeluhasti, vedno nezadovoljni Veselovski mu je dejal ponoči:

— Čuj, priatelj. Ostat boš moral tu z našimi ranjenimi. Ti sikuhar, tebi najbrž ne store nič hudega. Pustiti ranjence same pa ne kaže — saj so sami težko ranjeni.

Volčok je takoj pritrdil.

— Seveda ne kaže. Strežniki imajo svojih skrbiv dovolj, a kdo bo skrbel za te reževe? Nekdo mora ostati tu.

Veselovski se je ozrl na sive Volčeve lase, skuštrane v spanju, na njegova rdeča lica, na katerih se je še poznal odtis trde bošnike blazinice, in pripomnil je še:

— Kaj pa če ti ne prizaneso? Po tebi bo, Volčok!

— Po meni? — je odgovoril Volčok. — Ne, ne bo. Zakaj bi me pa ubili? Saj sem pri ranjencih, svojo dolžnost izpolnjujem. To bo pač vsak človek razumel ...

— Dobro, pa ostani! Hrano in prisotljivine za osem ljudi dobiš na roko.

Bil je kirurg, žagal je nogu človeku, težko sopeč kot bi žagal hlad in ranjenci je ravnal grdo.

Zadnji vlaki so odpeljali zgodaj zjutraj in Volčok je ostal s svojimi osmimi težko ranjenimi v mestni bolnici. Iz bolnice so bili tudi zbežali vsi, kdor je le mogel, po širokih hodnikih je vladala grobna tišina in posebno močno je dišalo po jodoformu. Volčok si je zavil rokave belga plašča in v zdravniški operacijski čepici je begal po hodnikih, cepil v kuhinji drva ter kuhal težko bolnim zdrobovo kašo in ovseno mezzo. Med delom je zdaj pa zdaj stopil pogledat v bolniško sobo. Tam je sedel k nosilnici kar na tla, prekržil noge ter zrnl na zelenle treplalnice napol zatisnjene oči in na zaprašene razmršene bradice.

— No, kako se pa počutiš, striček Mitja? Ti je že odleglo? Le nikar se ne vedo, to je glavno, vdati se ne smeš. Nikar ne obupuj, bodi mož jeklen. Glavno je, da človek ne obupa. Dokler upaš, je tudi dlanje lahko.

Dimitrij Svidrigajlov od tretje mitraške čete, ki mu je bil šrapnel raztrgal trebuš, je gledal mimo Volčka z motrini, steklenimi očmi. Star je bil štirideset let in videl je smrt — svojo vsakdanjo in glupo mužiško smrt. Slednjič je dejal Volčku:

— Sina mi reši ... Volčok. Jaz sem že pri kraju, moja pot je končana ... Sin se mi smili. Kako mu je?

Zenice njegovih oči so se zaiskrile; težko ranjeni mužik se je bridko zjokal. Volčok je brž odgovoril:

— Koga pa misliš, striček Mitja? Fjodor? Tamle tretji leži Fjodor, cigareto si je hotel napraviti, pa sem mu prepovedal. Morda že proti večeru, najbrž pa zjutraj bo na nogah. Primarij Veselovski ga pošlje v pisarno ali pa za pomočnika v lektarno. No ...

Volčok je majal z glavo, smehljal se je in na obrazu Dimitrija Svidrigajlova je legla nekakšna belina.

— Fedja ... Fedjuška ... je dejal — ah, ti Fedja ... Fedjuška moj! ...

Volčok je sedel pred njim na tleh, prikel ga je za otrpolo roko, začel je štetni utripe srca — domišljal si je, da razume to — vmes je pa govoril:

— No, doktor Veselovski pravi, da bo Fedja že sam videl, kaj bo z njim, seveda če bo pazil nase ... in sploh skrbti za Fedja, čeprav Fedka ni stranek, zato je pa zaveden, skratka ...

Naštrel je stopedeset strašnih utripov in dal je Svidrigajlovu piti. Svidrigajlov je bil slab, voda mu je tekla po bradicu in brkih. Napeti je moral vse sile, da je napravil nekaj požirkov. Potem je pa dejal:

— Zdaj bom lažje umiral ... Dobro srce imaš, Volčok, pre — — —

Onesvestil se je in Volčok je odšel k drugemu, brigadnemu vojaku Struzikovu. Struzikova je vlekel konj in kolo sanitetne dvokolice mu je zlomil hrbitenico. Njegove roke in noge so bile že davno otrpanile, nesrečen je ležal na trebušu z obrazom v blazini in potil je smrtni pot. Volčok mu je obrisal potno čelo, pogledal mu je v strašne žive človeške oči, ki niso več verovale v življenje, in dejal je Struzikovu:

— Druga divizija je posegla v boj, razbila je polovico drozdovskega polka ... vse so pometali proč, beže in naša konjenica jih zasleduje. No, to so ti dečki, kar je res je res ... Šest in trideset topov so zaplemili, streliva pa ni koliko ... Sam Trocki je poslal hrjavko ... diviziji k rdečemu praporu zlat traz z resami ... godbi zlate trebentice, vsemu oddelku pa — — vojna odlikovanja ... kar se pa nožic tiče se nikar ne razburjajo: glavno je malo odpociti se, narava sama poskrbi za vse druge.

Kar je Struzikov — ali bolje rečeno njegova globoko zarita postava zahroščela:

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

Povedal je Struzikovu — ali bolje rečeno njegova globoko zarita postava zahroščela:

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.

— Kaj je res, da jih naši pode?

— Ne samo pode, naravnost pokončavajo jih ... Štirje polki so se pridružili nam, častna beseda.